

Εξασφάλιση ενός Δίκαιου Μηχανισμού Αλληλεγγύης, βασισμένου στα Ανθρώπινα Δικαιώματα στο πλαίσιο του Συμφώνου της ΕΕ για τη Μετανάστευση και το Άσυλο

Κοινή αναφορά οργανώσεων
της Κοινωνίας των Πολιτών

ΣΥΝΥΠΟΓΡΑΦΟΥΣΕΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ

ARSIS Association for the Social Support of Youth • Association for Integration and Migration • Caritas Europa • Centre for Peace Studies (Croatia) • ECPAT Deutschland e.V. • Fenix–Humanitarian Legal Aid • Foundation for Access to Rights (FAR) • Greek Council for Refugees (GCR) • International Rescue Committee (IRC) • JRS Romania • Network for Children's Rights (Greece) • Reachout Foundation • Refugee Legal Support (RLS) • Samos Volunteers • Symbiosis–Council of Europe School of Political Studies in Greece • Terre des hommes–helping children worldwide • Terre des Hommes Germany

1

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Σύμφωνα με την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, το Σύμφωνο της Ευρωπαϊκής Ένωσης (Ε.Ε.) για τη Μετανάστευση και το Άσυλο (Σύμφωνο) βασίζεται στην αλληλεγγύη, την ίση κατανομή ευθυνών και τον σεβασμό των θεμελιωδών δικαιωμάτων. Για την επίτευξη αυτών των στόχων, εισήχθη ο Μηχανισμός αλληλεγγύης ώστε να αντιμετωπιστεί η άνιση κατανομή ευθυνών για τους αιτούντες άσυλο εντός της ΕΕ μέσω μετεγκατάστασης, οικονομικών συνεισφορών ή/και εναλλακτικής βοήθειας, με ευέλικτο αλλά υποχρεωτικό τρόπο.

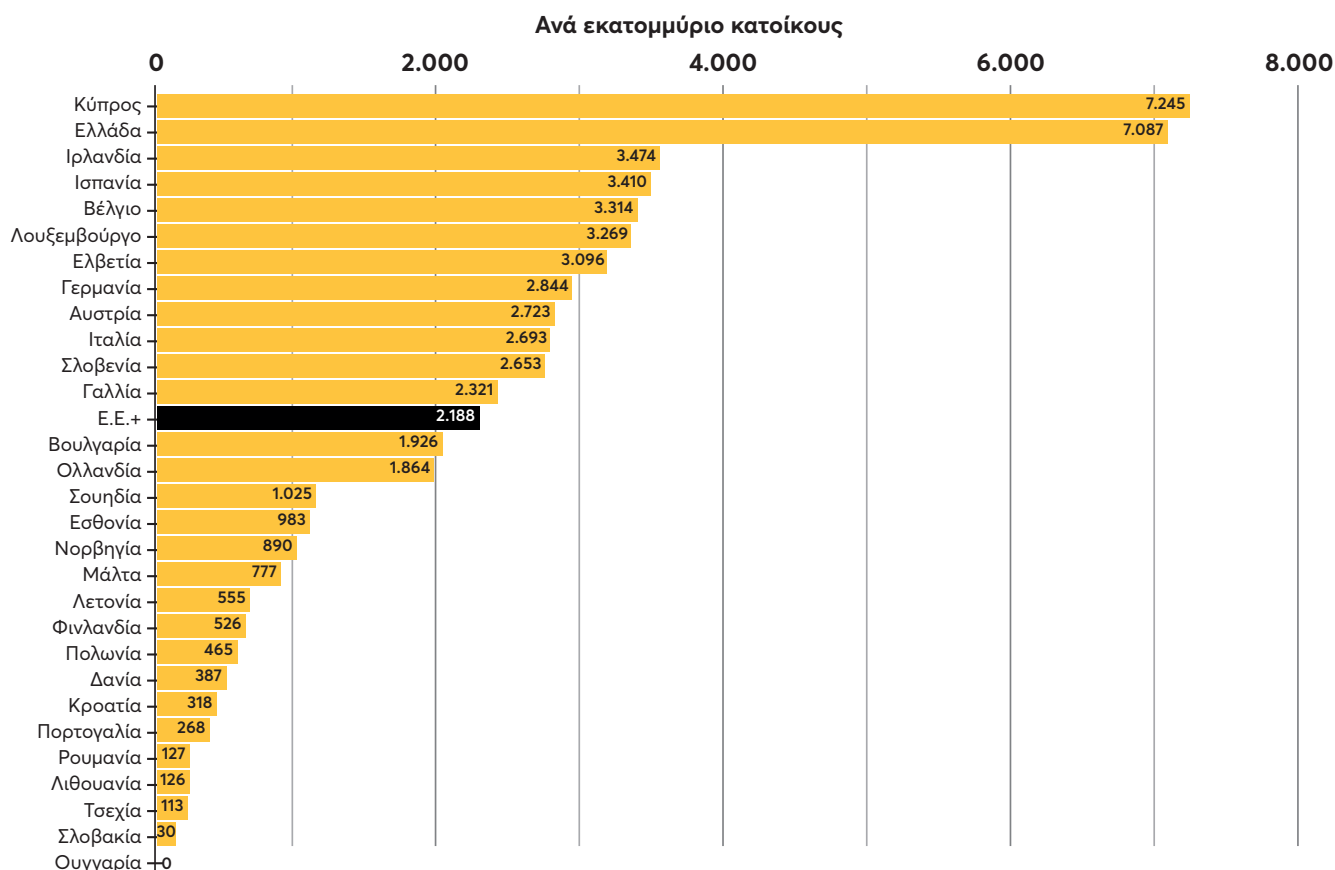
Το 2024, η Ε.Ε. δέχθηκε περίπου ένα εκατομμύριο αιτήσεις ασύλου, με τέσσερις χώρες, τη Γερμανία, την Ισπανία, την Ιταλία και τη Γαλλία, να δέχονται σχεδόν τις μισές (48%) από αυτές. Αν εξετάσουμε τους κατά κεφαλήν αριθμούς, η Κύπρος έλαβε 7.245 αιτήσεις ασύλου και η Ελλάδα 7.087 ανά εκατομμύριο κατοίκων. Αντίθετα, η Δανία κατέγραψε 387 αιτήσεις ανά εκατομμύριο

κατοίκων, η Ρουμανία 127 και η Σλοβακία μόλις 30. Αυτή η έντονη ανισότητα αναδεικνύει την επείγουσα ανάγκη για καλύτερο επιμερισμό των ευθυνών (Βλ. ΠΙΝΑΚΑΣ 1).

Ως οργανώσεις που δραστηριοποιούνται εντός της Ε.Ε., έχουμε εντοπίσει τις επιπτώσεις της αυξημένης ευθύνης για τα αιτήματα ασύλου στα κράτη πρώτης εισόδου, με αποτέλεσμα υπερπλήρεις δομές και ανεπαρκείς συνθήκες υποδοχής, επιβαρυνμένα συστήματα ασύλου και αιτούντες/σες άσυλο παγιδευμένους/ες σε νομική αβεβαιότητα, εκτεθειμένους σε παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων τόσο στα σύνορα όσο και εντός των κρατών μελών. Η αλληλεγγύη και η δίκαιη κατανομή ευθυνών είναι ζωτικής σημασίας για να αποφευχθεί η εμβάθυνση του κατακερματισμού της Ε.Ε. και η υπονόμηση των αρχών της ενότητας και της κοινής ευθύνης που στηρίζουν την Ευρωπαϊκή Ένωση και το Κοινό Ευρωπαϊκό Σύστημα Ασύλου.

Παρά τις ευκαιρίες που προσφέρει ο Μηχανισμός αλληλεγγύης μεταξύ των κρατών μελών

Πίνακας 1. Κράτη μέλη της ΕΕ με βάση τις κατά κεφαλήν αιτήσεις ασύλου | 2024 (στοιχεία ΕΥΑΑ)

και των ατόμων που αιτούνται ή έχουν καθεστώς διεθνούς προστασίας, ορισμένα κράτη μέλη αρνούνται ήδη την εφαρμογή ή παρακάμπτουν το Σύμφωνο, συνάπτοντας συμφωνίες εξωτερικής - όπως η Συμφωνία Ιταλίας - Αλβανίας - ή απορρίπτοντας τα μέτρα αλληλεγγύης. Οι προηγούμενες προσπάθειες μετεγκατάστασης έχουν δείξει ότι η διακριτική ευχέρεια, η έλλειψη διαφάνειας και τα μη ρεαλιστικά κριτήρια μπορούν να αποκλείσουν όσους έχουν μεγαλύτερη ανάγκη, αφήνοντας εύαλτους αιτούντες άσυλο εγκλωβισμένους σε υπερφορτωμένα συστήματα υποδοχής και ασύλου όπως αυτό της Ελλάδας. Υπάρχει επίσης ο κίνδυνος οι οικονομικές και εναλλακτικές συνεισφορές αλληλεγγύης να χρησιμοποιηθούν για την ενίσχυση της ασφάλειας των συνόρων και την μετάθεση της ευθύνης για τα αιτήματα ασύλου εκτός Ε.Ε. αντί για τη βελτίωση των συστημάτων ασύλου, μετατοπίζοντας περαιτέρω την εστίαση από την προστασία στην αποτροπή και από τη βιωσιμότητα των συστημάτων ασύλου στην εξάρτηση από τρίτες χώρες. Επιπρόσθετα, δεδομένου ότι τα κράτη μέλη μπορούν να αποκλειστούν από τη λήψη συνεισφορών αλληλεγγύης εάν η Επιτροπή εντοπίσει «συστημικές ελλείψεις», υπάρχει ο κίνδυνος να αποκλειστούν από τα οφέλη της αλληλεγγύης τα κράτη μέλη που την έχουν περισσότερο ανάγκη.¹ Αυτές οι τάσεις θα μπορούσαν να υπονομεύσουν τους στόχους του Συμφώνου και να αποδυναμώσουν τις μεταναστευτικές πολιτικές που βασίζονται στην προάσπιση των δικαιωμάτων, εάν δεν συνοδεύονται από στενή εποπτεία, διαφάνεια και λογοδοσία για τυχόν παραβάσεις.

Καθώς ο Μηχανισμός αλληλεγγύης της Ε.Ε. πρόκειται να μπει σε ισχύ στα μέσα του 2026, πρέπει να δοθεί προτεραιότητα στις μετεγκαταστάσεις, να ενισχυθούν τα συστήματα εσωτερικής υποδοχής, ασύλου και έκτακτης ένταξης και να παρασχεθεί τεχνική, επιχειρησιακή και υλική υποστήριξη για την αντιμετώπιση των αναγκών των ατόμων που αναζητούν προστασία και των κρατών μελών που αντιμετωπίζουν μεταναστευτικές πιέσεις.

Η παρούσα αναφορά συνδυάζει την ανάλυση του Μηχανισμού αλληλεγγύης του Συμφώνου της Ε.Ε. από τις συνυπογράφουσες οργανώσεις με προγραμματικά δεδομένα, με βάση την εκτεταμένη εμπειρία μας σε όλη την Ευρώπη. Στην ενότητα 2 επισημαίνονται τρεις βασικές κατευθυντήριες γραμμές για τα κράτη μέλη: να δώσουν προτεραιότητα στις μετεγκαταστάσεις, να κατευθύνουν τις χρηματοδοτικές συνεισφορές προς την ενίσχυση των εσωτερικών συστημάτων ασύλου, υποδοχής και ένταξης και να διασφαλίσουν ότι η εναλλακτική βοήθεια δεν αφορά αποκλειστικά και μόνο τη διαχείριση των συνόρων. Η παρούσα αναφορά δεν αποτελεί εξαντλητική ανάλυση του Μηχανισμού αλληλεγγύης. Αντίθετα, έχει ως στόχο να παρουσιάσει τους κινδύνους και τις ευκαιρίες με βάση τις εμπειρίες του παρελθόντος και να καλέσει τα κράτη μέλη να τηρήσουν τις υποσχέσεις τους για δίκαιη και αποτελεσματική αλληλεγγύη.

¹ Ο όρος «συστημικές ελλείψεις» φαίνεται να αναφέρεται σε επίμονες και θεσμοθετημένες αδυναμίες αντιμετώπισης θεμελιωδών ζητημάτων, όπως καθυστερήσεις στην παροχή ασύλου, ανεπαρκείς διαδικασίες, μη συμμόρφωση με τους κανόνες περί ευθύνης, μη τήρηση των ελάχιστων προτύπων για τους αιτούντες άσυλο, παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και έλλειψη πρόσβασης σε νομική εκπροσώπηση. Ωστόσο, παραμένει ασαφές ποιο θα είναι το συγκεκριμένο πρότυπο για την εφαρμογή αυτής της αρχής.

2 ΕΞΙΣΟΡΡΟΠΗΣΗ ΚΙΝΔΥΝΩΝ ΚΑΙ ΕΥΚΑΙΡΙΩΝ

2.1 Ανάγκη προτεραιοποίησης των μετεγκαταστάσεων από τα κράτη μέλη της Ε.Ε. για την ελάφρυνση των συστημάτων ασύλου και υποδοχής των κρατών πρώτης εισόδου

“Ένωσα ότι μπορούσα [επιτέλους] να έχω μια ασφαλή ζωή και ότι μπορούσα να χτίσω το μέλλον μου». Υ., ασυνόδευτο παιδί από το Αφγανιστάν που έφτασε στην Ελλάδα όταν ήταν 15 ετών και στη συνέχεια μετεγκαταστάθηκε στην Πορτογαλία.

Η μετεγκατάσταση αποτελεί βασική συνιστώσα του Μηχανισμού αλληλεγγύης, μεταξύ άλλων στο πλαίσιο του συστήματος αντιστάθμισης της ευθύνης.² Τα τελευταία 10 χρόνια, έχουν εισαχθεί στην Ε.Ε. διάφοροι μηχανισμοί μετεγκατάστασης, καθένas από τους οποίους αντιμετωπίζει προκλήσεις αλλά εμφανίζει και επιτυχημένες πρακτικές. Για παράδειγμα, ο Μηχανισμός επείγουσας μετεγκατάστασης του 2015-2017 είχε ως στόχο τον υποχρεωτικό καταμερισμό ευθυνών, αλλά συνάντησε αντίσταση, καθυστερήσεις στη διαδικασία και τις μεταφορές και εξαιρετικά συγκεκριμένα κριτήρια επιλεξιμότητας, αντιμετωπίζοντας διαρθρωτικά ζητήματα και οδηγώντας σε περιορισμένη εφαρμογή. Η Διακήρυξη της Μάλτας του 2019 και ο Εθελοντικός Μηχανισμός Μετεγκατάστασης του 2020 εισήγαγαν εθελοντικές προσεγγίσεις που εξασφάλισαν μεν μεγαλύτερη συμμόρφωση από τα συμμετέχοντα κράτη μέλη, βελτιώνοντας τη συνεργασία, χωρίς την απαιτούμενη προβλεψιμότητα και κλίμακα δε.

Στο πλαίσιο της Διακήρυξης Αλληλεγγύης του Ιουνίου 2022, 21 κράτη μέλη και συνεργάτιδες χώρες δημιούργησαν τον χρηματοδοτούμενο από την Ε.Ε. Εθελοντικό Μηχανισμό Αλληλεγγύης (VSM), που θεωρείται το πρώτο βήμα στη σταδιακή διαμόρφωση του Μηχανισμού αλληλεγγύης του Συμφώνου της Ε.Ε. Από τις 21 χώρες που υπέγραψαν τη Διακήρυξη Αλληλεγγύης, οι 13 ανέλαβαν δεσμεύσεις για μετεγκατάσταση, οι έξι απέρριψαν οποιαδήποτε συμμετοχή στον Μηχανισμό, ενώ οι υπόλοιπες επέλεξαν οικονομικές συνεισφορές. Μέχρι τον Ιούνιο του 2024, ο Μηχανισμός προχώρησε σε 5.000 μετεγκαταστάσεις, φτάνοντας μόλις το 31% του συνολικού στόχου των 16.000 μετεγκαταστάσεων. Το χάσμα μεταξύ δεσμεύσεων και εφαρμογής εγείρει σοβαρές ανησυχίες για το μέλλον του Μηχανισμού αλληλεγγύης, αντανακλώντας τις αποτυχίες προηγούμενων προσπαθειών μετεγκατάστασης.

Με βάση την εμπειρία οργανώσεων της Κοινωνίας των Πολιτών (ΚτΠ) στην Ελλάδα που υποστηρίζουν υποθέσεις μετεγκατάστασης ασυνόδευτων παιδιών, ο προσεκτικός σχεδιασμός καθώς και η εναρμόνιση των διαδικασιών, είναι κρίσιμοι παράγοντες για να διασφαλιστεί η αποτελεσματική επεξεργασία του αιτήματος και η ομαλή ενσωμάτωση στη χώρα προορισμού των ανθρώπων που μετεγκαθίστανται. Αυτό περιλαμβάνει την πρόσβαση σε πληροφορίες σχετικά με την διαδικασία της μετεγκατάστασης και τις χώρες προορισμού και την εξασφάλιση των απαραίτητων συνθηκών στη χώρα υποδοχής, συμπεριλαμβανομένης της επιτροπείας και της νομικής εκπροσώπησης για τα ασυνόδευτα παιδιά, με προτεραιότητα το βέλτιστο συμφέρον τους. Κατά την υλοποίηση του Σχεδίου μετεγκατάστασης του 2020, από τον αρχικό στόχο των 5.200 ευάλωτων αιτούντων άσυλο μετεγκαταστάθηκαν εν τέλει 4.401 αιτούντες (84,6%), και από τον αρχικό στόχο των 1.600 ασυνόδευτων παιδιών μόλις το 64,3%, δηλαδή 1.028 ασυνόδευτα παιδιά. Τα παραπάνω αριθμητικά δεδομένα δείχνουν ότι η μετεγκατάσταση μπορεί να αποτύχει, ακόμη και όταν έχει σχεδιαστεί για την αντιμετώπιση επειγουσών αναγκών, εάν δεν προβλεφθούν οι κατάλληλοι διαφανείς μηχανισμοί πληροφόρησης, εποπτείας και συντονισμού μεταξύ των κρατών μελών.

² Το σύστημα αντιστάθμισης της ευθύνης στο πλαίσιο του μηχανισμού αλληλεγγύης επιτρέπει σε ένα κράτος μέλος να αναλάβει την ευθύνη για την εξέταση μιας αίτησης ασύλου χωρίς να μεταφερθεί ο αιτών άσυλο, αποτελώντας εναλλακτική λύση στη μετεγκατάσταση, όταν οι δεσμεύσεις μετεγκατάστασης δεν επαρκούν.

Βάσει ανάλυσης του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου για τους Πρόσφυγες και τους Εξόριστους (ECRE), ο ελάχιστος στόχος των 30.000 μετεγκαταστάσεων ετησίως του νέου Μηχανισμού αλληλεγγύης είναι επίσης πιθανό να μην επιτευχθεί. Χώρες πρώτης υποδοχής όπως η Βουλγαρία, η Κύπρος, η Ελλάδα και η Ιταλία, που αντιμετωπίζουν αυξημένη πίεση εξέτασης αιτημάτων ασύλου, πιθανότατα δεν θα συμμετάσχουν στη μετεγκατάσταση, ενώ άλλες, όπως η Αυστρία, η Δανία και η Λετονία, δεν θα συνεισφέρουν ουσιαστικά, με την Πολωνία και την Ουγγαρία να αρνούνται εντελώς την εφαρμογή του Μηχανισμού αλληλεγγύης.

Η εμπειρία των οργανώσεων της ΚτΠ με το σχέδιο μετεγκατάστασης του 2020 κατέδειξε επίσης ότι η απουσία εναρμονισμένων, διαφανών και βασισμένων στα δικαιώματα διαδικασιών σε όλα τα κράτη μέλη οδήγησε σε έλλειψη ενημέρωσης τόσο των παιδιών όσο και των νομικών εκπροσώπων τους ως προς τα κριτήρια επιλεξιμότητας, τις μεθόδους αντιστοίχισης, τις συνεντεύξεις και τις διαδικασίες μεταφοράς. Ως αποτέλεσμα, τα παιδιά αναγκάστηκαν να αντιμετωπίσουν χρονοβόρες και αβέβαιες διαδικασίες, με μεγάλες καθυστερήσεις όταν το αίτημα μετεγκατάστασής τους απορριπτόταν χωρίς δικαίωμα προσφυγής, κάτι που τελικά υπονόμει το βέλτιστο συμφέρον τους. Τα κράτη μέλη πρέπει να βελτιώσουν το συντονισμό, τη διαφάνεια και την επικοινωνία σε όλα τα στάδια της διαδικασίας και να εφαρμόσουν σαφή, ενιαία χρονοδιαγράμματα και διαδικαστικές εγγυήσεις, συμπεριλαμβανομένου του δικαιώματος προσφυγής κατά της απόρριψης, της άρνησης μετεγκατάστασης και της αίτησης μετεγκατάστασης σε άλλο κράτος μέλος σε περίπτωση απόρριψης από το πρώτο κράτος μέλος.

Ένας καλά λειτουργικός μηχανισμός μετεγκατάστασης μπορεί να ωφελήσει τόσο τα κράτη μέλη στα οποία μετεγκαθίστανται οι αιτούντες/σες, όσο και τα κράτη μέλη πρώτης υποδοχής. Για τη Γερμανία, τη Γαλλία και τη Σουηδία, για παράδειγμα, η μετεγκατάσταση παρέχει μια δομημένη, σταθερή διαδικασία που τους επιτρέπει να προετοιμαστούν για τα προφίλ των ατόμων που υποδέχονται. Η μετεγκατάσταση δύναται να προσφέρει ουσιαστικές λύσεις που σέβονται τις επιλογές των αιτούντων άσυλο και προωθούν την ένταξη και την καλύτερη δυνατή προστασία

τους στη χώρα υποδοχής με την επέκταση των δυνατοτήτων της, όπως τη συμπερίληψη παραδείγματος χάριν προσφάτως αναγνωρισμένων δικαιούχων διεθνούς προστασίας με οικογενειακούς δεσμούς σε συγκεκριμένο κράτος μέλος. Επιπλέον, τα κράτη μέλη επωφελούνται από ειδική οικονομική στήριξη για κάθε άτομο που μετεγκαθίσταται σε αυτά, η οποία καλύπτει την υποδοχή, την εξέταση ασύλου και τα μέτρα έγκαιρης ένταξης.

Σε αυτή τη διαδικασία, τα κράτη μέλη οφείλουν να προτεραιοποιούν τις ανάγκες προστασίας των ανθρώπων, παράλληλα με μια σειρά από οικογενειακές, πολιτιστικές και ατομικές συνθήκες, διασφαλίζοντας ότι η διακριτική ευχέρεια δεν αποκλείει, αλλά αντίθετα προωθεί την προστασία και την έγκαιρη ένταξη. Στο πρόγραμμα μετεγκατάστασης του 2020 για τα ασυνόδευτα παιδιά από την Ελλάδα, οι οργανώσεις της ΚτΠ παρατήρησαν πώς τα μη ρεαλιστικά κριτήρια ορισμένων κρατών επέτρεψαν στα κράτη μέλη να υπαναχωρήσουν από τις αρχικές τους δεσμεύσεις. Χαρακτηριστικό παράδειγμα ήταν πως αν τα ασυνόδευτα παιδιά δεν ήταν των 14 ετών και/ή δεν ήταν κορίτσια, δεν πληρούσαν τα κριτήρια επιλεξιμότητας για αρκετά κράτη μέλη, παρά το γεγονός ότι τα περισσότερα ασυνόδευτα παιδιά που αιτούνταν άσυλο στην Ελλάδα ήταν αγόρια άνω των 16 ετών. Τέτοια πρότυπα αποκλεισμού όχι μόνο περιπλέκουν τη διαδικασία αντιστοίχισης, αλλά στερούν από τα άτομα με αυξημένες ανάγκες προστασίας ουσιαστικές ευκαιρίες μετεγκατάστασης.

Οι ανισορροπίες στον καταμερισμό ευθυνών και η έλλειψη πολιτικής βούλησης μεταξύ των κρατών μελών της Ε.Ε. συμβάλλουν εδώ και καιρό στις ανεπαρκείς συνθήκες υποδοχής και στην παραβίαση των δικαιωμάτων των αιτούντων/ουσών άσυλο. Τα κράτη μέλη απέχουν πολύ από τα απαιτούμενα πρότυπα αξιοπρεπούς υποδοχής και εξέτασης των αιτημάτων ασύλου. Αυτό έχει οδηγήσει σε ασφυκτικά γεμάτες και επισφαλείς δομές υποδοχής, όπου τα άτομα με ευαλωτότερες διαβιούν σε εξευτελιστικές και απάνθρωπες συνθήκες. Τον Δεκέμβριο του 2024, 12 οργανώσεις της ΚτΠ τόνισαν την επείγουσα ανάγκη μετεγκατάστασης ασυνόδευτων παιδιών από τις δομές υποδοχής στην Ελλάδα, όπου στερούνται

βασικά είδη ανάγκης, όπως ρουχισμό, ασφαλή στέγη, υγειονομική περίθαλψη και εκπαίδευση, παραμένοντας συχνά για εβδομάδες σε ακατάλληλες εγκαταστάσεις.

Αυτές οι δύσκολες συνθήκες υποδοχής έρχονται και σε συνδυασμό με αναφορές για επαναπροωθήσεις κατά την είσοδο στα κράτη μέλη, οι οποίες έχουν καταγραφεί και αναγνωριστεί από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Μ.Η. και άλλοι κατά Κροατίας). Η International Rescue Committee (IRC) και το Foundation for Access to Rights (FAR) πήραν συνεντεύξεις από 66 ασυνόδευτα παιδιά που υποστήριζαν μέσω των προγραμμάτων τους στη Βουλγαρία, την Ελλάδα, την Ιταλία και τη Σερβία το 2023, διαπιστώνοντας ότι το 51% όσων προσπάθησαν να εισέλθουν στη Βουλγαρία και το 70% όσων προσπάθησαν να εισέλθουν στην Ελλάδα ανέφερε επαναπροωθήσεις και διάφορες μορφές βίας, με τα περισσότερα παιδιά να αναγνωρίζουν ως υπεύθυνους για τη βία που υπέστησαν τις αρχές επιβολής του νόμου. Ο Επίτροπος του Συμβουλίου της Ευρώπης για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα, Michael O’Flaherty, τον Φεβρουάριο του 2025 απαίτησε την απόδοση ευθυνών για τις παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στα σύνορα. Αυτό φανερώνει πώς η πίεση του άνισου καταμερισμού της ευθύνης για τα αιτήματα ασύλου μπορεί έμμεσα να οδηγήσει σε αυστηρότερες συνοριακές πολιτικές, καθώς τα κράτη μέλη πρώτης εισόδου προσπαθούν να μειώσουν τον αριθμό των ανθρώπων που φθάνουν.

2.2 Ανάγκη στόχευσης των κρατών μελών της Ε.Ε. στην ενίσχυση των εσωτερικών συστημάτων ασύλου και των συνθηκών υποδοχής μέσω χρηματοδοτικών και οικονομικών συνεισφορών

“ Η ενίσχυση του συστήματος καταγραφής των αιτημάτων ασύλου είναι απαραίτητη για τη διασφάλιση της ταχείας πρόσβασης των ανθρώπων στην υποδοχή, την προστασία και την πλήρη απόλαυση των δικαιωμάτων τους. Οι έγκαιρες

και δίκαιες διαδικασίες προλαμβάνουν την έλλειψη στέγης, μειώνουν την έκθεση σε μη ασφαλείς συνθήκες και μετριάζουν τόσο τις ανθρωπιστικές ανησυχίες όσο και τις ευρύτερες κοινωνικές επιπτώσεις σε ολόκληρη την επικράτεια. Επί του παρόντος, η πρόσβαση στο άσυλο είναι εξαιρετικά δύσκολη [στην Τερνέστη της Ιταλίας]. Οι άνθρωποι περιμένουν εβδομάδες πριν καν μεταθούν στα αστυνομικά τμήματα, έκθετοι χωρίς νομικό καθεστώς και χωρίς πρόσβαση σε καταλύματα μέσω του συστήματος υποδοχής...».

Εργαζόμενο άτομο στην International Rescue Committee (IRC)

Ο προτεινόμενος Μηχανισμός αλληλεγγύης επιτρέπει στα κράτη μέλη να συνεισφέρουν οικονομικούς πόρους για τη στήριξη άλλων κρατών μελών που αντιμετωπίζουν μεγάλο όγκο υποθέσεων στους τομείς της υποδοχής, της εξέτασης των αιτημάτων ασύλου, της επανένταξης πριν από την αναχώρηση σε περιπτώσεις εθελοντικής επιστροφής, της διαχείρισης των συνόρων και της επιχειρησιακής υποστήριξης. Χρηματοδοτικοί πόροι μπορούν επίσης να κατευθυνθούν σε τρίτες χώρες εκτός της Ε.Ε. για την ενίσχυση των συστημάτων ασύλου, υποδοχής και μετανάστευσης, συμπεριλαμβανομένων των προγραμμάτων εθελοντικής επιστροφής και επανένταξης. Ωστόσο, στην περίπτωση αυτή υπάρχει ο κίνδυνος οι συνεισφορές να χρησιμοποιηθούν για τη διαχείριση και την αποτροπή των μεταναστευτικών ροών στα εξωτερικά σύνορα της Ε.Ε.

Το πρόγραμμα FUTURA της IRC στην Ελλάδα, που χρηματοδοτήθηκε από τις επιχορηγήσεις του ΕΟΧ και της Νορβηγίας, επικεντρώθηκε στην αντιμετώπιση των επειγουσών αναγκών των ευάλωτων αιτούντων/ουσών άσυλο. Παρέχοντας ποιοτική στέγαση και ένα ολιστικό πακέτο εξατομικευμένων υπηρεσιών υποστήριξης, το πρόγραμμα υποστήριξε 96 ασυνόδευτα παιδιά και 11 μονογονεϊκές μητέρες, διασφαλίζοντας την προστασία και την έγκαιρη ένταξή τους, καλύπτοντας ένα κενό υπηρεσιών στο εθνικό σύστημα.

Τα κράτη μέλη που επιλέγουν αυτό το μέσο του Μηχανισμού αλληλεγγύης, δύνανται να συμβάλουν οικονομικά σε παρόμοια προγράμματα που υποστηρίζουν τα κράτη μέλη πρώτης υποδοχής, ώστε να εκπληρώσουν τις υποχρεώσεις τους βάσει του κεκτημένου της Ε.Ε. και να διασφαλίσουν την υποδοχή, την προστασία, την εξέταση των αιτημάτων ασύλου και την ένταξη των αιτούντων/ουσών ασύλο.

Το έργο COMP4SEE του FAR, που χρηματοδοτήθηκε από το AMIF, στόχευε στην ανάπτυξη συμπληρωματικών τρόπων απόκτησης νομικού καθεστώτος για άτομα που αιτούνται διεθνή προστασία στην Κροατία, τη Βουλγαρία και τη Σλοβενία. Σχεδιάζοντας νέα μοντέλα ιδιωτικής χορηγίας, ενισχύοντας τα εθνικά συστήματα οικογενειακής επανένωσης και παρέχοντας οικονομική και νομική βοήθεια, το FAR υποστήριξε άμεσα 105 οικογένειες στη Βουλγαρία. Παράλληλα, οργανώσεις-εταίροι υποστήριξαν 33 οικογένειες στην Κροατία και 21 στη Σλοβενία, ενισχύοντας την προστασία και την ένταξή τους. Τα κράτη μέλη θα πρέπει να επενδύσουν σε παρόμοιες πρωτοβουλίες που διευρύνουν τους ασφαλείς τρόπους απόκτησης νομικού καθεστώτος, προωθούν το δικαίωμα στην οικογενειακή ενότητα και ενισχύουν τις ευκαιρίες προστασίας και ένταξης των προσφύγων/ισσών και αιτούντων/ουσών ασύλο.

Οποιοσδήποτε οικονομικές συνεισφορές γίνονται μέσω της δεξαμενής αλληλεγγύης (solidarity pool) πρέπει να εκταμιεύονται εγκαίρως στους ενδιαφερόμενους φορείς υλοποίησης. Σύμφωνα με την εμπειρία των οργανώσεων της ΚτΠ, οι καθυστερήσεις μπορούν να επηρεάσουν αρνητικά την αποτελεσματικότητα των έργων και των υπηρεσιών, επιβαρύνοντας περαιτέρω τα συστήματα υποδοχής και ασύλου στα κράτη μέλη πρώτης εισόδου.

Εάν τα κράτη μέλη επιλέγουν να μη συμμετάσχουν ή αρνούνται τη μετεγκατάσταση, η οικονομική τους αλληλεγγύη πρέπει να στοχεύει στην ενίσχυση της ικανότητας υποδοχής, στη στήριξη των αφίξεων και στη διασφάλιση βοήθειας με σεβασμό στα δικαιώματα των άλλων κρατών μελών. Οι προσπάθειες χρήσης οικονομικών συνεισφορών για την αποτροπή των αιτούντων

ασύλο και τη μετάθεση της ευθύνης για τα αιτήματα ασύλου εκτός Ε.Ε. αντί για την βελτίωση των εσωτερικών δυνατοτήτων υποδοχής αιτούντων ασύλο αποτελούν πραγματικό κίνδυνο, ακόμη και με ορισμένες ασφαλιστικές δικλίδες. Μελέτη της Επιτροπής Πολιτικών Ελευθεριών, Δικαιοσύνης και Εσωτερικών Υποθέσεων (LIBE) του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου ανέδειξε ότι μεταξύ 2014 και 2020, τα κονδύλια AMIF και ISV-BV που διέθεσε η Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατευθύνθηκαν σε τρίτες χώρες, με στόχο πιθανές προσπάθειες εξωτερίκευσης της ευθύνης εκτός Ε.Ε. για την εξέταση των αιτημάτων ασύλου. Ωστόσο, η έλλειψη διαφάνειας και πρόσβασης σε πληροφορίες εγείρει ανησυχίες σχετικά με τον τρόπο με τον οποίο δαπανήθηκαν αυτά τα κονδύλια, τον αντίκτυπο τους και κατά πόσον χρησιμοποιήθηκαν σύμφωνα με τις προβλεπόμενες ασφαλιστικές δικλίδες.

Υπάρχει ένα ισχυρό προηγούμενο μεταξύ των κρατών μελών της Ε.Ε. που προτεραιοποιεί την αποτροπή, όπως η παρεμπόδιση αφίξεων ή ο περιορισμός της εισόδου στην Ευρώπη, και όχι τη βελτίωση των εσωτερικών λειτουργιών και δυνατοτήτων της Ε.Ε. Οι ανησυχίες για το ενδεχόμενο οι χρηματοδοτικές συνεισφορές να οδηγήσουν σε τέτοιες πρακτικές απορρέουν από τις πολυετείς πολιτικές και πρακτικές εξωτερίκευσης που παρακολουθούνται από τις οργανώσεις της ΚτΠ, συμπεριλαμβανομένων, μεταξύ άλλων, μιας σειράς συμφωνιών, μνημονίων και δράσεων επιβολής της νομοθεσίας μεταξύ της Ε.Ε. και τρίτων χωρών, όπως με τη Σερβία, την Τουρκία, τη Βοσνία-Ερζεγοβίνη, τη Λιβύη, την Τυνησία, τη Μαυριτανία, την Αίγυπτο, το Λίβανο, καθώς και διμερών συμφωνιών όπως μεταξύ Ιταλίας και Αλβανίας. Η πολυετής έρευνα "Desert Dumps" αποκάλυψε ότι η Ε.Ε. χρηματοδοτεί εν γνώσει της -και σε ορισμένες περιπτώσεις συμμετέχει άμεσα- στο συστηματικό φυλετικό διαχωρισμό, την κράτηση και την απέλαση προσφύγων/ισσών και μετανασ(ρι)ών στο Μαρόκο, τη Μαυριτανία και την Τυνησία. Μετά από έρευνα σχετικά με τον αντίκτυπο των χρηματοδοτήσεων της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στην Τυνησία, ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής διαπίστωσε έλλειψη διαφάνειας στις αξιολογήσεις της Επιτροπής για τα ανθρώπινα δικαιώματα πριν από την υπογραφή της συμφωνίας. Η Επιτροπή οφείλει να δημοσιεύσει

σχετικές αξιολογήσεις και διαφανή κριτήρια για την αναστολή της χρηματοδότησης της Ε.Ε. σε έργα στην Τυνησία λόγω παραβιάσεων των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Τέτοιου είδους αποτρεπτικές συμφωνίες και πολιτικές εξωτερίκευσης όχι μόνο αποτυγχάνουν να σταματήσουν τις αφίξεις των ανθρώπων που αιτούνται άσυλο, αλλά τους εκθέτουν σε ακόμα μεγαλύτερο κίνδυνο, καθώς οι παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, υπονομεύουν άμεσα τις θεμελιώδεις αξίες της Ε.Ε.

Η στενή παρακολούθηση και η πλήρης διαφάνεια σχετικά με το πού κατευθύνονται οι οικονομικοί πόροι από τα κράτη μέλη και την Επιτροπή είναι ουσιώδους σημασίας για να διασφαλιστεί ότι οι χρηματοδοτικές συνεισφορές δεν ενισχύουν τα περιοριστικά μέτρα, με επίκεντρο την εξωτερίκευση του ασύλου εκτός της Ε.Ε., την αποτροπή των αφίξεων αιτούντων άσυλο ή ακόμη και την ενίσχυση της ασφάλειας των συνόρων τρίτων χωρών, υπονομεύοντας θεμελιώδη δικαιώματα. **Τα κράτη μέλη πρέπει να αξιολογήσουν πώς οι χρηματοδοτικές συνεισφορές μπορούν να βελτιώσουν τα εσωτερικά συστήματα υποδοχής και ασύλου, και να ενισχύσουν την ένταξη για μια βιώσιμη μακροπρόθεσμη προσέγγιση των μεταναστευτικών πολιτικών.**

2.3 Ανάγκη διασφάλισης της δίκαιης κατανομής των εναλλακτικών μέτρων αλληλεγγύης μεταξύ των κρατών μελών της Ε.Ε σε όλους τους τομείς της μεταναστευτικής πολιτικής

“Χωρίς αξιόπιστη επιχειρησιακή υποστήριξη, δεν θα μπορούσαμε να παρέχουμε [στη Βουλγαρία] συνεπή νομική συνδρομή και προστασία σε όσους/ες την έχουν περισσότερο ανάγκη. Η ενίσχυση των εσωτερικών μας συστημάτων, μας επέτρεψε να ανταποκριθούμε αποτελεσματικότερα στις πολύπλοκες και εξελισσόμενες ανάγκες των αιτούντων/ουσών άσυλο και των προσφύγων/ισών. Διασφαλίζει ότι δεν προσφέρουμε

απλώς προσωρινή στήριξη αλλά οικοδομούμε βιώσιμες οδούς προς την προστασία και την ένταξη.»

Εργαζόμενο άτομο στο Foundation for Access to Rights (FAR)

Τα εναλλακτικά μέτρα αλληλεγγύης παρέχουν ευελιξία στον τρόπο με τον οποίο τα κράτη μέλη μπορούν να μοιραστούν την ευθύνη και να παράσχουν πρόσθετη στήριξη, συμπεριλαμβανομένης της επιχειρησιακής, τεχνικής και υλικής βοήθειας σε χώρες που αντιμετωπίζουν έντονες μεταναστευτικές πιέσεις. Τα κράτη μέλη μπορούν να ζητήσουν και να παράσχουν πόρους όπως προσωπικό για την υποστήριξη της εξέτασης των αιτημάτων ασύλου, επιμόρφωση των αρχών ή τεχνικό εξοπλισμό, όπως στην περίπτωση των βιομετρικών συστημάτων.

Παρόλο που ο Οργανισμός της Ευρωπαϊκής Ένωσης για το Άσυλο (EUAA) παρέχει ουσιαστική υποστήριξη κατά την εξέταση των αιτημάτων ασύλου, την επιμόρφωση και την τεχνική βοήθεια, οι παρεμβάσεις του συχνά δεν ανταποκρίνονται πλήρως στις συγκεκριμένες ανάγκες των κρατών μελών. Για παράδειγμα, στην Ιταλία, εξακολουθούν να υφίστανται προκλήσεις σε τομείς όπως η εξέταση των αιτημάτων ασύλου και η υποδοχή παρά την επιχειρησιακή υποστήριξη του EUAA. Για την εναρμόνιση των συστημάτων σε ολόκληρη την Ε.Ε., τα κράτη μέλη μπορούν να συνεισφέρουν συμπληρωματικά μέτρα αλληλεγγύης, όπως η διάθεση επιπλέον προσωπικού, η ενίσχυση των ικανοτήτων εξέτασης αιτημάτων ασύλου και η παροχή στοχευμένης επιμόρφωσης που δεν καλύπτεται από τον EUAA ή άλλους φορείς.

Βάσει της εμπειρίας της IRC Ιταλίας από το έργο FAST που χρηματοδοτήθηκε από το AMIF, οι στοχευμένες πρωτοβουλίες ανάπτυξης ικανοτήτων μπορούν να είναι καθοριστικές για την ενίσχυση των συστημάτων προστασίας των ευάλωτων κοινοτήτων. Το FAST ενίσχυσε τη συνεργασία μεταξύ των οργανώσεων-εταίρων, εξοπλίζοντας πάνω από 600 επαγγελματίες και εθελοντές με τις δεξιότητες που απαιτούνται για τον εντοπισμό, την υποστήριξη και την προστασία των επιζώντων/ωσών εμπορίας ανθρώπων. Το μοντέλο αυτό δείχνει πώς τα κράτη μέλη μπορούν να επενδύσουν σε εξειδικευμένη κατάρτιση, δια-το-

μεακή συνεργασία και τεχνογνωσία για την ενίσχυση των εθνικών πλαισίων προστασίας.

Αντίστοιχα, μέσω του προγράμματος CERV της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, το FAR υλοποίησε το έργο SUN: Προστασία των Δικαιωμάτων των Ασυνόδευτων και Διαχωρισμένων Παιδιών μέσω του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ε.Ε. Σε συνεργασία με εταίρους από τη Βουλγαρία, την Ελλάδα, τη Ρουμανία, την Ολλανδία, την Ιταλία, την Ισπανία και το δίκτυο Sirius, το έργο προσδιόρισε τις ανάγκες κατάρτισης, τεκμηρίωσε τις βέλτιστες πρακτικές και ανέπτυξε ένα εγχειρίδιο για επαγγελματίες, εξοπλίζοντας περισσότερους από 300 επαγγελματίες για την καλύτερη υποστήριξη των παιδιών.

Ωστόσο, το ευρύ φάσμα επιλέξιμων τομέων για εναλλακτικά μέτρα αλληλεγγύης - από τη μετανάστευση και το άσυλο έως τη διαχείριση των συνόρων - εγκυμονεί τον κίνδυνο αυξημένων επενδύσεων στην ασφάλεια των εξωτερικών συνόρων και στον περιορισμό της πρόσβασης στο έδαφος των κρατών μελών ως μια «γρήγορη λύση». Έχει αποδειχθεί επανειλημμένα ότι τα μέτρα ασφάλειας των συνόρων συχνά δεν επιτυγχάνουν τους επιδιωκόμενους στόχους της μείωσης των αφίξεων και οδηγούν σε δυσμενή αποτελέσματα, σε αύξηση των θανάτων και των παραβιάσεων των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, καθώς οι άνθρωποι αναγκάζονται να ακολουθήσουν περισσότερο επικίνδυνες διαδρομές, και βασίζονται περισσότερο σε παράνομα δίκτυα δικινητών.

3

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Παρότι η συμμετοχή στο Μηχανισμό αλληλεγγύης είναι νομικά επιβεβλημένη, η εμπειρία έχει δείξει ότι οι δεσμεύσεις δεν μεταφράζονται πάντα σε δράση. Τα διδάγματα του παρελθόντος πρέπει να ληφθούν υπόψη ώστε ο Μηχανισμός αλληλεγγύης να αντιμετωπίσει αποτελεσματικά τη δυσανάλογη ευθύνη των κρατών μελών πρώτης εισόδου. Οι δεσμεύσεις για μετεγκατάσταση πρέπει να έχουν προτεραιότητα και να τηρούνται, με κεντρικά σχεδιασμένες διαδικασίες, σαφή κριτήρια βάσει των αναγκών προστασίας των ανθρώπων και έγκαιρες διαδικασίες υποβολής δεσμεύσεων, αντιστοίχισης και μεταφοράς. Οι οικονομικές συνεισφορές πρέπει να ενισχύουν τα συστήματα ασύλου, υποδοχής και ένταξης εντός της Ε.Ε. - και όχι να χρηματοδοτούν πολιτικές εξωτερίκευσης του ασύλου που μεταθέτουν την ευθύνη εκτός της Ε.Ε. Οποιαδήποτε συμπληρωματική επιχειρησιακή, υλική και τεχνική υποστήριξη πρέπει να ενισχύει τις δομές υποδοχής και ασύλου. Χωρίς αυστηρή επιβολή και πολιτική βούληση, η αλληλεγγύη κινδυνεύει να παραμείνει μια συμβολική χειρονομία, αντί για ένα λειτουργικό εργαλείο για την άμβλυνση της πίεσης στα κράτη πρώτης εισόδου και τη διασφάλιση δίκαιου επιμερισμού της ευθύνης μεταξύ των κρατών μελών.

Με τη δέσμευση σε τολμηρούς, ρεαλιστικούς και εφαρμόσιμους στόχους μετεγκατάστασης, την απλοποίηση των διαδικασιών και την επένδυση σε δομές υποδοχής και ασύλου που βασίζονται στα θεμελιώδη ανθρωπίνια, η Ε.Ε. μπορεί να οικοδομήσει ένα πιο ανθεκτικό, βιώσιμο και δίκαιο σύστημα ασύλου, βασισμένο σε ουσιαστική αλληλεγγύη, τόσο μεταξύ των κρατών μελών όσο και με τους ανθρώπους που αιτούνται άσυλο, ενισχύοντας τη συλλογική ικανότητα ανταπόκρισης στη μετανάστευση με βιώσιμο τρόπο.

4 ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ

Για την ουσιαστική λειτουργία του Μηχανισμού αλληλεγγύης σε ολόκληρη την Ε.Ε. και τη διασφάλιση ενός προβλέψιμου και βιώσιμου συστήματος που θα ενισχύει την πολιτική βούληση, θα διαφυλάσσει τα θεμελιώδη δικαιώματα και θα ανταποκρίνεται στις ανάγκες των αιτούντων/ουσών άσυλο και των κρατών μελών που δέχονται έντονες μεταναστευτικές πιέσεις, οι συνυπογράφουσες οργανώσεις συνιστούν στα κράτη μέλη:

1. Να προτεραιοποιήσουν τη μετεγκατάσταση και τις ρεαλιστικές δεσμεύσεις αλληλεγγύης που ανταποκρίνονται επαρκώς στις υφιστάμενες ανάγκες.

- Διασφάλιση μιας έγκαιρης και εναρμονισμένης διαδικασίας αντιστοίχισης για την επιλογή των δικαιούχων μετεγκατάστασης, μέσω έγκαιρων δεσμεύσεων και σαφούς ευθυγράμμισης μεταξύ αιτούντων/ουσών, δικαιούχων και διαθέσιμων θέσεων.
- Υιοθέτηση διαφανών διαδικασιών αντιστοίχισης και μεταφοράς, διασφαλίζοντας την προτεραιοποίηση των ατόμων με ευαλωτότητες και ειδικές ανάγκες προστασίας. Αυτό απαιτεί να ληφθούν υπόψη και οι προσωπικές προτιμήσεις, οι οικογενειακοί και πολιτιστικοί δεσμοί (συμπεριλαμβανομένης της ευρύτερης οικογένειας και των δεσμών που δημιουργήθηκαν κατά τη διάρκεια του εκτοπισμού), η γλώσσα και οι επαγγελματικές δεξιότητες, ώστε να ενισχυθεί η προστασία και η έγκαιρη ένταξη.
- Προτεραιότητα στο βέλτιστο συμφέρον του παιδιού κατά τη διαδικασία αντιστοίχισης και μεταφοράς, εξακρίβωση των οικογενειακών δεσμών των ασυνόδευτων παιδιών πριν από τη μετεγκατάσταση και εξασφάλιση κηδεμονίας και νομικής εκπροσώπησης για κάθε ασυνόδευτο παιδί καθ' όλη τη διάρκεια της διαδικασίας.
- Διασφάλιση του δικαιώματος σε δίκαιη και αποτελεσματική προσφυγή κατά απορριπτικής απόφασης μετεγκατάστασης, σύμφωνα με τις διαδικαστικές εγγυήσεις. Κάθε άτομο δεν πρέπει να στερείται τη δυνατότητα μετεγκατάστασης λόγω μιας μόνο απόρριψης.

- Διασφάλιση επαρκών πόρων υποδοχής και υποστήριξης ένταξης στα κράτη μέλη δεύτερης υποδοχής, συμπεριλαμβανομένης της παροχής ολοκληρωμένης και διαφανούς πληροφόρησης για τη διαδικασία της μετεγκατάστασης πριν από την αναχώρηση για τη διευκόλυνση της άφιξης και της ενημέρωσης των ατόμων για τα δικαιώματά τους και τα επόμενα διαδικαστικά βήματα.
- Συμμετοχή τοπικών κυβερνήσεων, όπως περιφερειακές και δημοτικές αρχές, στη διαδικασία αντιστοίχισης, προσδιορίζοντας εκ των προτέρων τις δυνατότητες της κοινότητας υποδοχής ώστε να διασφαλιστεί η διαθεσιμότητα θέσεων μετεγκατάστασης και υπηρεσιών ένταξης.

2. Να κατευθύνουν τις οικονομικές και χρηματοδοτικές συνεισφορές προς την ενίσχυση των εσωτερικών συστημάτων ασύλου και υποδοχής εντός της Ε.Ε.

- Διασφάλιση διαφανούς κατανομής και χρήσης των πόρων μέσω τακτικών, δημόσια διαθέσιμων εκθέσεων που περιγράφουν τις δαπάνες και την αξιολόγηση οικονομικού αντικτύπου. Αυτό θα μπορούσε να περιλαμβάνει τη δημιουργία ενός ψηφιακού πίνακα ελέγχου για την παρακολούθηση των οικονομικών συνεισφορών, ο οποίος θα περιγράφει λεπτομερώς τον τρόπο με τον οποίο δαπανώνται οι πόροι και τον αντίκτυπό τους.
- Εξασφάλιση της αποδοτικής, διαφανούς και έγκαιρης διάθεσης των οικονομικών συνεισφορών προς τους φορείς υλοποίησης.
- Διασφάλιση ότι η χρήση των πόρων για δράσεις σε τρίτες χώρες προτεραιοποιεί την ενίσχυση των δραστηριοτήτων υποδοχής, ασύλου και ένταξης έναντι μέτρων ασφάλειας των συνόρων και αποτροπής των αφίξεων. Όλες οι χρηματοδοτήσεις πρέπει να συμμορφώνονται με βάση το σεβασμό στα θεμελιώδη ανθρώπινα δικαιώματα και τα πρότυπα του διεθνούς δικαίου, ενώ πρέπει να υφίστανται και ανεξάρτητοι μηχανισμοί παρακολούθησης για να διασφαλίζεται η αποτελεσματική χρήση τους.

3. Να κατανέμουν δίκαια τα εναλλακτικά μέτρα αλληλεγγύης, με βάση τις ανάγκες του κάθε κράτους μέλους, από την πρώτη υποδοχή έως την ένταξη, ώστε να μην επικεντρώνονται αποκλειστικά και μόνο στη διαχείριση των συνόρων και την εξωτερική ασφάλεια.

- Καθιέρωση ελάχιστων ποσοστώσεων των μέτρων, ώστε να εξασφαλιστεί ισορροπημένη υποστήριξη σε όλους τους σχετικούς τομείς μεταναστευτικής πολιτικής που ανταποκρίνονται στις ιδιαίτερες ανάγκες του κάθε κράτους μέλους.
- Θέσπιση ανώτατου ορίου για το ποσοστό των εναλλακτικών συνεισφορών αλληλεγγύης που μπορεί να διατεθεί στη διαχείριση των συνόρων και την ασφάλεια, ανακατευθύνοντας τους πόρους στα συστήματα ασύλου και υποδοχής, στα προγράμματα ένταξης και στις προσαρμοσμένες υπηρεσίες υποστήριξης της κοινότητας.
- Παροχή κινήτρων για την υποβολή αιτήσεων τεχνικής, επιχειρησιακής και υλικής υποστήριξης που ενισχύουν τα συστήματα υποδοχής και ασύλου έναντι της διαχείρισης των συνόρων και της εξωτερικής ασφάλειας.

